

LÁSZLÓFFY ALADÁR

A tiltott-türt-tanácsolt idejéből

Klárinak

*Megjött a könyv – úgy hordoztad fejedben,
mint Erasmus a svájci utakon
öszvérháton zsákban keresztbevetve,
a málbák azért ne nyomják agyon*

*a ritka nyomtatványt Itáliából,
mit meg se becsül barbár északi
honában senki, amíg ki nem lábal
a neandertháli télből valaki.*

*Hány bíbor tél és fekete levessel
lehűtött, leforrázott hangulat!
Most már hogy vége, rossz emléket vess el,*

*se örömöket, se haragjukat –
a könyvbe csak a szellemük került.
S azt – leprévelt virágként – sikerült!*

Isa pur

*Szentbenedek
Bonchida
Koronka
Egeres
Aranyosmedgyes
Rom-kastélyok:
szülőföldem
megtört csontozatja
Torockószentgyörgy
Ikavára
Sebesvár
Csicsó
Almás*

*Kő még maradt a
könyvek mind elégték
Székelytámad
Székelybánja
A kő nem butább
a könyvnél ha megszólalhat
A hamu az élet sója
Bálványos
Déva
Külön megöregedve
Ádám és Eva*

Földrengés

Földrengés volt, vagy csak egy kamra
hártyányi fala tört tovább?
Én vigyázok jobban magamra,
vagy most már az egész világ?

Egy történelem dübe tombol
vagy Sámson? kit vakít a kín
s tapos, rúg ki a mellkasomból
kiábrándult Vezúvjain?

Honnan is nézzem? innen? onnan?
Tört pillanatra tört csupán,
egy megrepedt tojásbél ívéén
csúszott meg ez a délután?

S itt legbelül, vagy fényes délben
megrendült, rengett kinn a ház?
Azt látom: most is, mint a szélben
hintázik a diófaág,

de percekgig semmit se láttam...
Lehet a láva neve szív
s nem ő készül a vakvilágba,
hanem épp mindent visszaszív:

minden kis borzongás és bánat,
rejtetten-mély inger alatt
a felszínen horpadás támad,
majd repedés, és beszakad.

Úgy szakadok vissza magamba,
mintha fáradt Pompéj felett
egy még nyüzsgő, de már csak bamba
kort elnyel az emlékezet:

én akartalak, ezt is, azt is,
s ha én elalszom, te se légy.
Küldtelek, de a reneszánszig
nem jutottál el... Semmiség!